

ECOUL HANGULUI

ANUL IX, NR. 32

Director: LILIANA PÎNTEA

Foto: Bianca Elena

LUNCA

*Pași mici pășesc prin iarba înrourată,
Lăsînd poteci, poteci prin pădii,
De peste pod, se vede lunca toată
Și-apoi pădurea ce te-așteaptă ca să vii.*

*Se aud clopotul și toaca, printre ramuri
Ecolul se izbește de copaci,
Iar plutele foșnesc, când toți stejarii,
Trezii din somn, troznesc îmbrățișați.*

*Ram lângă ram, frunzișul se-mpreună,
Doar trunchiul gros îi ține separați.
Par niște trupuri ce se țin de mână,
Prin rădăcină însă toți sunt frați.*

*Se vede zidul, parcă de cetate
Și crucea ce se-nalță către cer;
O bucurie sfântă te cuprinde
Lăsînd în urmă tot ce este efemer.*

*Plutește-n aer parcă veșnicia,
Tot zbuciumul trupesc s-a domolit,
De-ai căutat o cale în astă viață
Aici întreaga căutare s-a sfîrșit.*

*Un Sfânt Locaș, în care omul și natura
Slujește fiecare în felul său,
Trecutau sutele de ani, de când în LUNCĂ
Se-nalță rugăciuni spre Dumnezeu.*

Silvia Avram

"ECOUL HANGULUI"

*Revistă culturală și de istorie,
2018
Anul IX, numărul 32*

BIBLIOTECA COMUNALĂ HANGU

HANGU – NEAMȚ

**Fondator și Director revistă,
LILIANA PÎNTEA**

Mediatizare:

Prof. Vasile Marcoci

Foto: sursa Internet

**I.S.S.N. – on-line – 2068 – 4517
I.S.S.N. – format clasic – 2068 - 4878**

Telefoane de contact:
Liliana Pîntea – 0722936339
Gavril Lupu – 0233/257524

**Toate materialele publicate în această
revistă sunt protejate potrivit Legii nr.
8/1996, actualizată, privind dreptul de
autor și drepturile conexe.**

**Potrivit art. 206 Cod Penal,
responsabilitatea pentru conținutul
articolelor publicate aparține autorilor.**

Mai aproape de Cer

Mai aproape de Cer

Mai aproape de Cer

ARIPI SPRE LUMINĂ

”Puterea Fiului lui Dumnezeu s-a arătat nu numai în nașterea Lui mai presus de fire din Fecioara și, că urmare, în biruirea morții, primită cu voia, ci și în faptul că nu lasă trupul Maicii Lui, din care s-a format trupul Lui, să se corupă în mormânt, ci îl învie și-l înalta la cer unde este și El. Era firesc că trupul ei, din care s-a format apoi trupul Lui în stare să învingă moartea, să primească și el puterea această, dar nu din puterea ei, ci din puterea Fiului lui Dumnezeu care a lucrat în ea, formându-și trupul Lui. Prin această ni s-a dat asigurarea că nu numai trupul lui Hristos, că trup al Persoanei dumnezeiești, va învia, ci și trupurile persoanelor noastre omenești, având că asigurare spre această învierea trupului Maicii Lui, cu care s-a unit cât mai mult. **Maică Domnului este, și în această privința, puntea de legătură între Fiul lui Dumnezeu născut și înviat că om și între oameni. Iar că Maică Domnului nu învie și nu se înalta prin sine însăși se vedește în faptul că ea nu se arată cu trupul ei înviat și nici în actul înălțării, și această nu se putea arată astfel nici în lucrarea văzută a lui Hristos cel înviat și înălțat lângă ea. Actul învierii și înălțării ei s-a săvârșit prin Fiul ei înviat și înălțat în chip nevăzut.**

Strânsă legătură dintre El și ea se arată și prin această o legătură de taină. Apostolii au constatat că trupul ei nu mai era în mormânt doar când au ridicat piatră de pe mormântul ei a treia zi, la cererea lui Toma, care a venit cu întârziere să o vadă.

În icoanele Bisericii, acest fapt este exprimat prin faptul că **Hristos e arătat lângă trupul adormit al Maicii Sale, ținând în brațe sufletul ei în chipul unui copil. Nu îngerii buni sau răi iau sufletul ei, că la ceilalți oameni, ci Hristos Însuși, Fiul ei.** Și în această se arată legătură directă între Maică Domnului și Fiul lui Dumnezeu Care S-a născut din ea că om. În „Sinaxarul” din Minei se spune că îngerii zburau înaintea ei, purtată de Domnul, și au strigat și la înălțarea ei, cum au strigat și la înălțarea Domnului, cetelor de mai sus: **„Deschideți porțile voastre, să treacă Maică Împăratului tuturor!”** Ea va fi în veci mai cinstită decât Serafimii și mai mărită decât Heruvimii, aflându-se nemijlocit lângă Fiul ei făcut om și ridicat pe tronul dumnezeiesc, la dreapta Tatălui, că să se facă tuturor oamenilor daruitor al slavei Lui, prin comuniunea cu El și prin participarea la toate bunătățile Lui.

Avem astfel în cer nu numai pe Fiul lui Dumnezeu făcut om, ca să trimită puterea Sa celor ce cred în El, ca să se ridice între îngeri la slavă primită ca om de El, ci și pe Maică Lui, ca o făptură dintre noi, dar unită în mod deosebit cu El, rugându-se și ea pentru noi. De aceea ne rugăm nu numai lui Hristos, ci și ei, să se roage pentru noi și, încrezători în rugăciunile ei, îi spunem:

“Bucură-te, ceea ce stai înaintea scaunului Dumnezeului tău și te rogi pentru noi.

Bucură-te, mijlocitoarea între Dumnezeu și om, care ne izbăvești pe noi de nevoi”.

Hristos ne-a dat, prin acestea, asigurarea că nu numai El a înviat că om, fiind Fiul lui Dumnezeu, ci și noi, oamenii simpli, din puterea Lui.

Maică Domnului naște pe Fiul lui Dumnezeu că om, în chip feciorelnic. Dar Duhul Sfânt, lucrând în felul acesta, sau contribuind că persoană la realizarea actului prin care Fiul lui Dumnezeu Se face ipostas al firii omenești, lucrează și asupra celei ce se face prin această Maică Lui, așa cum lucrează și Cuvântul Însuși, Care Își formează firea omenească din ea tot că persoană. **Dar eficientă Duhului asupra cuiva e în proporție cu puritatea sau cu disponibilitatea celui asupra căruia Duhul lucrează. Căci puritatea înseamnă disponibilitate nemicsorată pentru Dumnezeu, înseamnă angajarea integrală în dialogul cu Dumnezeu, în rolul celui ce răspunde și se dăruiește.**

Ajutorul ei este atât de necesar, fiindcă un motiv pentru care Hristos miluiește pe cei ce alearga la El este acela ca o cinstesc pe Maica Lui.”

Părintele Dumitru Stăniloae

PERSONALITĂȚI ALE MARII UNIRI DE LA 1918

„...Marea Unire din 1918 a fost și va rămâne pagina cea mai sublimă a istoriei românești. Măreția sa stă în faptul că desăvârșirea unității naționale nu este opera nici a unui om politic, nici a unui guvern, nici a unui partid; este fapta istorică a întregii națiuni române, realizată într-un elan râvnit cu putere, din străfundurile conștiinței unității neamului, un elan controlat de frunțașii politici, pentru a-i călăuzi cu inteligență politică remarcabilă spre țelul dorit [...]. Nu o victorie militară a stat la temelia României Mari, ci actul de voință al națiunii române de a-i da armătura teritorial-instituțională, care este statul național. [...]” Academician, Florin Constantiniu

Majestatea Sa Ferdinand I a fost rege al României din 10 octombrie 1914 până la moartea sa în 1927. A fost încoronat la Alba Iulia, împreună cu soția sa Maria, pe 15 octombrie 1922.

Istoria menționează că, datorită admirației sale pentru România, Regele Ferdinand, în numai 13 ani de domnie, dintr-un "necunoscut", avea să devină regele României Mari, supranumit fie "Întregitorul", fie "Ferdinand cel Loial", pentru felul în care și-a dedicat viața țării sale. A trecut peste originea sa germană pentru a urma voința de unitate a poporului său, în timpul primului război mondial.

Visul lui Ferdinand a fost, în egală măsură, același cu al milioanei de români - crearea României Mari prin alipirea Transilvaniei regatului român. Însă, la acea dată Ardealul se afla sub stăpânire austro-ungară, acolo unde românii, care erau cei mai vechi și cei mai numeroși locuitori ai acelor locuri, nu aveau nici cele mai elementare drepturi. În cursul

anului 1918, anul de naștere al României Mari, Ferdinand s-a întors triumfal la București, în fruntea armatei sale eroice, trecând pe sub Arcul de Triumf, întâmpinat fiind de populația entuziastă. Ferdinand I a fost martorul realizării României Mari cu provinciile Basarabia, Transilvania și Bucovina de Nord.

Ion I.C. Brătianu, cunoscut și ca Ionel Brătianu, a fost inginer, om politic, președinte al Partidului Național Liberal, membru de onoare al Academiei Române din 1923. Devine membru al Partidului Național Liberal încă din 1895. A condus guvernul României timp de 12 ani, contribuind direct la înfăptuirea Marii Uniri din 1918, la legiferarea și realizarea reformei agrare și a celei electorale, la consolidarea statului național unitar român.

Actul de Unire a Transilvaniei cu România de la 1 decembrie 1918 încheie procesul de formare a statului național unitar, la care Ionel Brătianu avusese o contribuție majoră. La 29 noiembrie 1918 se constituie un nou guvern liberal, condus de I.I.C. Brătianu, în componența lui regăsindu-se, pentru prima dată în istoria țării, și miniștrii din provinciile istorice românești unite cu țara mamă. Acest guvern ratifică actul de unire a Transilvaniei cu România (Decretul-lege din 13 dec. 1918 pentru unirea Transilvaniei și a celorlalte ținuturi din Ungaria locuite de români cu Regatul României) și cel al unirii Bucovinei cu România (Decretul-lege din 19 dec. 1918, relativ la Unirea Bucovinei cu Regatul României). După Marea Unire, oamenii politici le revenea răspunderea de a găsi mijloacele adecvate pentru a asigura dezvoltarea României ca stat european.

Alexandru Vaida Voevod a fost om politic, medic, publicist și unul dintre liderii marcantți ai Partidului Național Român din Transilvania, apoi al Partidului Național Țărănesc.

A avut o contribuție deosebit de importantă la înfăptuirea Unirii Transilvaniei cu România. Pe 12 octombrie 1918, la Oradea s-au desfășurat lucrările Comitetului Executiv al Partidului Național Român. În cadrul acestora s-a hotărât ca națiunea română din Austro-Ungaria, liberă de orice înrâurire străină,

să-și aleagă așezarea ei printre națiunile libere. Rezoluția Comitetului Executiv a fost citită de către Alexandru Vaida-Voevod în Parlamentul din Budapesta pe 18 octombrie.

Pe 1 decembrie 1918, a participat la Marea Adunare Națională de la Alba Iulia, unde cei 1228 de delegați aleși ai românilor din Transilvania, Banat și Țara Ungurească au votat Rezoluția Unirii care decretează unirea acelor români și a tuturor teritoriilor locuite de dânsii cu România.

După acest eveniment istoric, Alexandru Vaida Voevod devine membru al Consiliului Dirigent, pentru a pregăti unificarea administrativă cu Vechiul Regat și s-a numărat între cei patru delegați ardeleni (alături de Vasile Goldiș, respectiv episcopii Miron Cristea și Iuliu Hossu) care au adus regelui Ferdinand I Rezoluția Unirii pentru a fi ratificată. Deputat în Parlamentul României din anul 1919, ministru secretar de stat al Transilvaniei, președinte al Consiliului de Miniștri și ministru al afacerilor străine, guvernul său semnează tratatul de pace cu Austria și răspunde pozitiv la propunerea URSS de semnare a tratatului dintre cele două țări. La 30 martie 1938 este numit consilier regal și a participat la consiliile de coroană. În timp ce deținea aceste funcții importante în stat, el a militat întotdeauna pentru păstrarea patriotismului românesc.

Vasile Goldiș a fost academician român, om politic, membru de onoare (1919) al Academiei Române. Slujind cu credință idealurile de libertate și unitate națională ale românilor, Vasile Goldiș se numără printre inspiratorii și organizatorii actului Unirii din 1918, cu tot ce a însemnat el pentru făurirea statului unitar român, printre gânditorii progresiști ai vremii care au promovat ideile generoase ale emancipării maselor populare și ale înțelegerii între toate popoarele lumii.

Vasile Goldiș însuși, în calitate de deputat în parlamentul maghiar pentru circumscripția Radna, între anii 1906-1910, a intervenit de nenumărate ori (22 discursuri) împotriva diverselor legi asupra naționalității.

La 1 decembrie 1918, Vasile Goldiș rostește la Marea Adunare de la Alba Iulia celebrul său discurs în care relevă asupra națională și socială exercitată de-a lungul veacurilor asupra românilor din Transilvania și Banat. După Unire, Vasile Goldiș a făcut parte din guvernele de la București conduse de Ion I.C. Brătianu (1918-1919), a fost ales deputat al Partidului Național Român în circumscripțiile Radna, Pecica și Ineu.

Ștefan Cicio Pop a fost jurist, om politic, membru al PNR și mai apoi al PNT, deputat român în Parlamentul de la Budapesta, participant activ la Marea Unire din 1918, **vicepreședinte al Marii Adunări Naționale de la Alba Iulia**, membru al Consiliului Dirigent deținând portofoliul apărării. El nu a ezitat să-și pună averea în slujba cauzei naționale - spre exemplu, casa lui a devenit, în noiembrie 1919, sediul Consiliului. Momentul de glorie și maximă activitate a omului politic român Ștefan Cicio Pop a fost noiembrie 1918, când a fost ales în fruntea Consiliului Național Român Central, în care s-au regăsit alte 11 personalități, reprezentând cele două partide românești, PNR și PSD, între care amintim pe Vasile Goldiș, Teodor Mihali, Alexandru Vaida-Voevod, Ioan Fluieraș, Aurel Vlad și alții. La Alba Iulia, în acea zi a împlinirii idealului național

de unire a Transilvaniei cu Regatul României, Ștefan Cicio Pop a fost ales între cei 15 membri ai Consiliului Dirigent, cu atribuții de guvern provizoriu al Transilvaniei, el ocupându-se de resortul Armatei și Siguranței publice. După Unire a fost ales deputat, în 1919, în primul parlament al României Mari, ocupând și funcția de președinte al Consiliului de Miniștri atunci când titularul, Alexandru Vaida-Voevod a fost plecat la Conferința de Pace de la Paris.

Pe 1 decembrie 1918, Ștefan Cicio Pop a avut onoarea de a deschide lucrările, iar apoi activează în Consiliul Dirigent pentru a pregăti unirea administrativă cu Vechiul Regat.

Rolul lui Ștefan Cicio Pop a fost unul covârșitor, el a ocupat funcția de președinte al Consiliului Național Român Central, în timpul lunilor de grație octombrie-noiembrie 1918, un adevărat guvern al românilor, cu sediul la Arad, înzestrat cu autoritatea necesară protejării, îndrumării, organizării națiunii pentru Unirea cea Mare.

Patriarhul Miron Cristea s-a născu în orașul Toplița (județul Harghita), într-o familie de țărani români și a primit la botez prenumele *Ilie*. După mamă, provenea dintr-o familie greco-catolică. A făcut studiile la gimnaziul săsesc din Bistrița (1879-1883), la gimnaziul grăniceresc din Năsăud (1883-1887) și apoi la Institutul Teologic din Sibiu (1887-1890). După finalizarea examenului de bacalaureat și absolvirea Academiei Teologice din Sibiu în anul 1890, Ilie Cristea a fost numit învățător-director la Școala confesională românească din Orăștie și a început să colaboreze la *Telegraful Român*. După un an Mitropolia din Sibiu l-a trimis cu o bursă să studieze la Facultatea de Litere și Filosofie a Universității din Budapesta (1891-1895), unde a obținut la 15 mai 1895 titlul de doctor în filologie. Teza de doctorat este intitulată *Viața și opera lui Eminescu*. La sfârșitul primului război mondial, Cristea a participat, ca episcop al Caransebeșului, alături de episcopul unit Iuliu Hossu, la Marea

Adunare Națională de la Alba Iulia din 1 decembrie 1918. În 1925 va deveni Patriarh al României. În fața Marii Adunări de la Alba Iulia, episcopul Iuliu Hossu l-a îmbrățișat pe episcopul Miron Cristea, spunând următoarea frază memorabilă: „*Pe cum ne vedeți azi îmbrățișați frățeste, așa să rămână îmbrățișați pe veci toți frații români!*”

Episcopul Iuliu Hossu citește poporului Declarația Unirii Transilvaniei cu România. (*Alba Iulia, 1 Decembrie 1918*). Odată înfăptuită Marea Unire din 1918, episcopul Miron Cristea a făcut parte din delegația românilor transilvăneni care a prezentat actul unirii la București. Ca recunoaștere a meritelor sale în procesul unificării, Cristea a fost ales de Marele Colegiu Electoral, la 31 decembrie 1919, să ocupe scaunul (rămas vacant) de mitropolit primat al Bisericii din România întregită. Investitura și înscăunarea au avut loc a doua zi. Iuliu Cardinal Hossu a fost un episcop greco-catolic de Cluj-Gherla. Alături de predecesorii săi, a contribuit decisiv la unirea Transilvaniei cu țara-mamă. După terminarea primului război mondial, noua situație mondială favoriza formarea statelor naționale. Prin urmare, românii din Transilvania, Banat și Ungaria și-au format organe politice proprii, așteptând momentul prielnic înfăptuirii unirii politice cu România.

La 1 decembrie 1918, la Alba Iulia, din încredințarea Marelui Sfat al Națiunii, noul episcop de Gherla, Iuliu Hossu, a vestit lumii Unirea tuturor românilor, prin citirea Declarației de Unire. "*Astăzi, prin hotărârea noastră, se înfăptuiește România Mare, una și nedespărțită, rostind fericiți toți românii de pe aceste plaiuri: Ne unim pe veci cu Țara-Mamă, România. A biruit Dreptatea. Acesta-i ceasul dreptății lui Dumnezeu și al răsplătirii Lui pentru suferințele veacurilor purtate de un neam, cu credință în Dumnezeu și cu nădejdea în dreptatea Lui*", a spus Iuliu Hossu.

În ziua următoare este ales în delegația celor patru membri, doi ortodocși (Episcopul Miron Cristea și Vasile Goldiș) doi greco-catolici (Episcop Iuliu Hossu și Alexandru Vaida-Voevod), pentru a prezenta la București, Regelui Ferdinand, hotărârile Adunării Naționale. În calitate de senator de drept al României întregite, activitatea sa parlamentară a vizat probleme vitale ale țării precum întărirea unității naționale, apărarea integrității teritoriale, apărarea drepturilor și libertăților Bisericii.

Ion Inculeț, născut în 1884, a fost admis, în anul 1894, la Școala teologică din Chișinău, subordonată Seminarului teologic pe care a absolvit-o cu note foarte bune, obținând dreptul de a se înscrie la Seminar. A studiat în același an cu viitorii deputați și demnitari de stat, Vasile Bârcă și Pantelimon Erhan. A optat pentru o facultate de științe exacte și s-a înscris într- adevăr la

facultatea de fizică și matematică a Universității Dorpat, însă după un an de studii s-a transferat la Universitatea Imperială din Petersburg, facultatea de fizică și matematică, pe care a absolvit-o cu diplomă de gradul I.

La 21 noiembrie 1917 a fost ales Președinte al Sfatului Țării. La 6 ianuarie 1918 a avut loc tentativa de preluare a Puterii la Chișinău de către bolșevici. La 24 ianuarie Sfatul Țării a proclamat cu majoritate de voturi independența Basarabiei față de Rusia, iar la 27 martie 1918 a proclamat cu majoritate de voturi Unirea cu România. După Unire, Ion Inculeț a fost ministru al Basarabiei, ministru al sănătății publice, ministru de interne, ministru al comunicațiilor și vice-președinte al Consiliului de miniștri în Guvernul României, condus de Ion Gh. Duca.

Iancu Flondor a fost un om politic român din Bucovina, care a militat pentru unirea acesteia cu Regatul României. În Arhivele Statului, din București,

se găsesc diploma de absolvire a Universității din Cernăuți și cea de doctor în Drept a celei din Viena, brevetul de locotenent de rezervă al armatei austriece (1887), brevetul "Crucea comemorativă a războiului din 1916-1918", brevetul Coroana României cu "Marea cruce", acordat de regele Ferdinand I (1918). După absolvirea studiilor secundare la Liceul German din Cernăuți cu diplomă de bacalaureat (în 1884), a studiat la Facultatea de Drept a Universității din Viena (1885-1893). A obținut titlul științific de Doctor în Drept la Universitatea din Viena (în 1894). La 28 noiembrie 1918, Congresul General al Bucovinei, întrunit în Sala Sinodală din Palatul Mitropolitan din Cernăuți sub președinția lui Iancu Flondor, a adoptat prin vot moțiunea Unirii Bucovinei cu Regatul României, prin care s-a hotărât "Unirea necondiționată și pe vecie a Bucovinei, cu regatul României". Documentul original al Proclamației din 28 noiembrie 1918 de Unire a Bucovinei cu Regatul României se găsește în Fondul personal Iancu Flondor din Arhivele Naționale ale României. Moțiunea de Unire a fost adoptată cu unanimitate de voturi. La Congresul General al Bucovinei (inclusiv la votarea moțiunii de Unire) au participat 74 membri ai Consiliului Național Român, 7 delegați germani, 6 delegați polonezi și 13 delegați din comunele ucrainene. Moțiunea de Unire a fost sprijinită de o delegație a Consiliului național al Polonilor din Bucovina și de o delegație a Consiliului național al Germanilor din Bucovina. Iancu Flondor este ales ca președinte al Consiliului Național Român și devine primul șef al guvernului român în Bucovina. Cu acest prilej, el declară: "*Sunt gata să jertfesc totul pentru înfăptuirea voinței poporului român din Bucovina*".

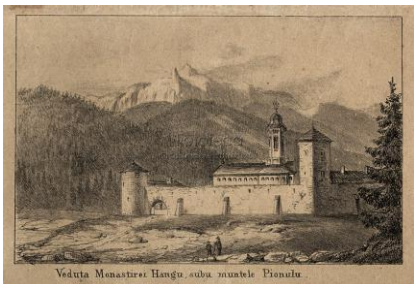

Profesorul de istorie M. Manea consemnează: "Înainte de 1 Decembrie 1918, anunțând programul Adunării Naționale Constituante, Comitetul organizatoric adresa următorul apel: „*Frați români, locul cel mai istoric al neamului vă așteaptă cu brațele deschise, veniți deci să-l atingeți cu pasul vostru, ca să simțiți fiorul ce l-a mișcat odată pe marele voievod cu numele de arhangel, pe martirii Horea, Cloșca și Crișan, pe craiul munților, Avram Iancu, și pe toți cei care au început și lucrat la realizarea Visului de veacuri pe care noi cei de azi îl vedem ca pe răsăritul cel mai strălucit al celei mai senine zile a neamului românesc!*”. Adunarea de la Alba Iulia s-a ținut într-o atmosferă de mare sărbătoare. Au venit 1.228 de delegați oficiali, reprezentând cele 130 de cercuri electorale din comitatele românești. Aceștia li s-au adăugat episcopii, delegații consilierilor, ai societăților culturale românești, ai școlilor medii și institutelor pedagogice, ai reuniunilor de meseriași, ai Partidului Social-Democrat Român, ai organizațiilor militare și ai tinerimii universitare. Pe lângă toți aceștia, s-au adunat peste 100.000 de oameni, care au sosit cu trenul, cu căruțele, călări, pe jos, cu steaguri tricolore în frunte, cu table indicatoare ale comunelor ori ale ținuturilor. Drumul spre Cetățuia de la Alba Iulia era flancat de șirurile de țărani români înveșmântați în sumanele de pătură albă și cu căciulile oștenilor lui Mihai Viteazul. Pe porțile cetății flutura drapelul tricolor.”

Profesor de istorie, DUMITRIȚA UNGUREANU

BISERICA "SFINȚII APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL" – UN VEAC DE EXISTENȚĂ

Anul 2018, anul centenar al României Mari, are o aemnificație sporită pentru toți cei din Parohia Hangu (fostă Audia), întrucât biserica parohială cu hramul Sfinților Apostoli Petru și Pavel își sărbătorește și ea centenarul. Așadar, se împlinesc 100 de ani de la prima sfințire a bisericii noastre, eveniment ce a avut loc în ziua de 29 iunie 1918. Timp de un veac sfințele slujbe și rugile pioase n-au conținut să se ridice de la acest sfânt altar. Timp de un secol acest sfânt locaș a fost martor al bucuriilor și tristeților evlavioșilor creștini, care i-au trecut pragul cu credință și emoție sfântă.

Această frumoasă casă a lui Dumnezeu a fost rodul ostenețelor și jertfei înaintașilor noștri din Audia, care au dorit cu ardoare să aibă în mijlocul satului lor o biserică impunătoare și frumoasă, o corabie a mîntuirii, care să-l ducă la limanul Împărăției lui Dumnezeu. Până a se construi noua biserică, creștinii din Audia, s-au închinat într-o bisericuță din bârne de brad, în stil ardelenesc, ce data de la mijlocul secolului al VIII-lea, avînd hramul Sf. Ap. Petru și Pavel. Această bisericuță era pictată de pictorul Ion Zugravul, ardelean stabilit în satul Răpciuni, comuna Ceahlău, iar în 1829 a fost renovată de către preoții Vasile Bătrînul, zis Prundeanu și Nicolae Sachelarie. Astăzi, această biserică nu mai există, ea fiind desfăcută în anul 1946, după ce fusese ruinată de un obuz, căzut în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Pe locul unde a fost sfînta masa a fost construit un soclu din piatră, acoperit cu un baldachin din lemn. De la vechea biserică se mai păstrează astăzi cărți de cult, cîteva icoane, pomelnicul ctitorilor și cîteva străni din lemn de brad. În anul 1900, la această biserică din lemn slujea Preotul Ion Pîntescu, vrednicul pastor al comunității din Audia, comunitate ce număra aproximativ 60-70 de familii.

La dorința comunității, consiliul parohial în frunte cu Preotul Paroh Ion Pîntescu au hotărât construirea unui nou locaș de închinare, alături de biserica veche, urmînd să fie pus tot sub ocrotirea sfinților Ap. Petru și Pavel, la care se va adăuga și cel de-al doilea hram închinat Sfintei Cuvioase Parascheva de la Iași.

Piatra de temelie a noii biserici a fost pusă în anul 1900, iar lucrările de construire au fost încredințate meșterului macedonean Petrea Cristea dimpreună cu ucenicii lui. S-a trudit foarte mult la transportarea pietrei de râu, la această treabă mobilizîndu-se aproape întreaga comunitate. Biserica este zidită din piatră de râu, în formă de cruce, avînd ferestrele largi și înalte, absidele laterale încăpătoare și bolțile în formă semicilindrică, sprijinite pe zidul lateral.

Acoperișul a fost inițial din draniță, apoi din tablă zincată, avînd o turlă octogonală pe naos și una mai mare în formă paralelipipedică cu patru ferestre pe pridvor, turlă ce servește de clopotniță.

Catapeteasma este o adevărată comoară de artă moldovenească, fiind lucrată în lemn de paltin cu multă măiestrie de elevii Școlii de Arte și Meserii din Iași, sub conducerea profesorului Constantin Bocea. Tot la aceasă Școală au fost lucrate și tronul arhieresc, precum și strana Maicii Domnului și tetrapodul cu icoana hramului. Icoanele din catapeteasmă au fost pictate de către pictorul Nicolae Popovici-Lespezi, profesor la Academia de Arte Frumoase din Iași, avînd o înclinație către stilul occidental.

Biserica a fost sfințită în ziua de 29 iunie 1918 de către Preasfințitul Vartolomeu Stănescu al Râmnicului, ca delegat al IPS Pimen Georgescu, Mitropolitul Moldovei și Sucevei. Timp de peste 75 de ani biserica din Audia nu a fost pictată, fiind numai tencuită și văruiată cu var alb. Abia între anii 1994-1995, în timpul păstoririi preotului Ion Papuc, biserica a fost împodobită cu pictură în tehnica

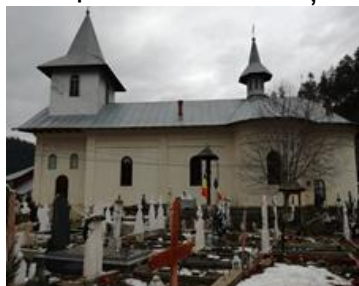

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

fresco de către pictorul Vasile Anghelache din București. Ca urmare a pictării bisericii și a celorlalte lucrări de reparație, sfântul locaș a fost resfințit în ziua de 14 iulie 1996, de către IPS Daniel, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei.

Între anii 2012-2015, în timpul păstoririi Preotului Ioan Simiraș, s-au făcut la biserică lucrări de instalare a încălzirii prin pardoseală și calorifere, s-a turnat o nouă șapă de pardoseală și s-a placat cu granit. Ca urmare a înălțării pardoselii a fost necesară și refacerea Sfintei Mese. Astfel s-a refăcut Sf. Masa în întregime din piatră cioplită de Pipirig-Neamț. De asemenea, biserica a fost înzestrată cu străni noi pentru credincioși, din stejar sculptat, cu două policandre noi și s-au refăcut în totalitate scările exterioare de acces în biserică.

Cu ajutorul Preasfintei Treimi, în ziua de duminică, 26 noiembrie 2017, Înaltpreasfințitul Părinte Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, însoțit de Părintele Protopop Ionel Cuțuhan și înconjurat de un sobor de preoți și diaconi, a resfințit Sfânta Masă și altarul Bisericii Sf. Ap. Petru și Pavel și a binecuvântat celelalte lucrări ce s-au săvârșit la această parohie umplând de bucurie și binecuvântare pe toți cei prezenți.

Domnul Dumnezeu să pomenească în Cartea Vieții cea deschisă în Ceruri de la întemeierea lumii, pe toți ctitorii, binefăcătorii, miluitorii și enoriașii acestui sfânt locaș.

Preot paroh, IOAN SIMIRAȘ

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

NOSTALGIE

Cel mai greu e să privești în trecut, la zâmbetele copilului din tine... Sentimentul de regret pentru că nu m-am jucat destul sau nu am râs îndeajuns, este inevitabil. Copilăria este o minune, un miracol, poate că de aceea teama te copleșește, cu adevărat, atunci când ești pus în fața faptului împlinit: despărțirea de bucuria și frumusețea copilăriei, de toate motivele care te făceau să zâmbești și să visezi, să râzi în hohote și să dansezi în ploaie, așteptând curcubeul.

S-a încheiat cea mai frumoasă perioadă a vieții, în care am prins curaj, putere, încredere, speranță, am învățat să fiu un om bun, dar mai presus de orice, am învățat că ceea ce nu este dăruit, se pierde ca ecourile din largul mării. Am învățat că pentru a-mi îndeplini visurile, trebuie să urc neconținut și să mă autodepășesc. Lumea asta minunată a copilăriei îmi oferea aripi fără să cer, speranțe, fără să știu că am nevoie, pentru că am întâlnit oameni speciali, alături de care am zâmbit mereu, pentru că am simțit că mă iubesc, iar un copil nu are nevoie decât de iubire, pentru a fi fericit, ținându-i mâinile pe ochi și purtându-l, printre stele, către lumi fascinante, către cel mai frumos loc din lume - LUDOTECA. Ludoteca a fost universul copilăriei mele, acolo, înconjurată de jucării și lucruri frumoase, eram cea mai fericită, eram ca acasă și era uluitor de bine, cald, luminos, colorat, frumos. E imposibil ca, trecând pragul acestui univers, desenat în culorile curcubeului și plin de jocuri, gândul să nu te poarte spre copilărie. Câteva clipe petrecute în acest loc, plin de emoții, te vor face să îți dorești să rămâi acolo, alături de Învățăcel și Tomi, mascotele bibliotecii, alături de jocurile și jucăriile de pe rafturi, dar mai presus de orice, în preajma cărților, între copertele cărora simți vibrând cuvintele care încătușează poveștile omenirii. Într-adevăr aici găsești secretul fericirii, împletit cu măiestrie, din iubire, pasiune, dăruire și speranță.

Aici, în acest loc special și de la un OM MINUNAT, am învățat că nu putem trăi frumos fără iubire, fără iubirea pentru cărți și fără dorința de a-i face pe toți cei care te înconjoară, să zâmbească, aici am învățat că trebuie să pui suflet și pasiune în ceea ce faci ca să reușești, dar, mai presus de orice, am învățat că poți fi fericit, făcându-i pe cei din jurul tău fericiți.

Letiția Asavei, clasa a IX-a, Colegiul Național "Calistrat Hogaș"

Valori inestimabile

Valori inestimabile

Eminescu – în an centenar

Ana-Maria Dîrțu

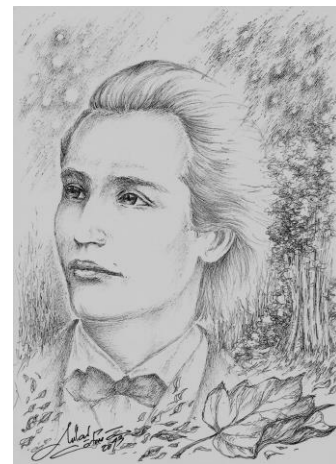

„Patriotismul nu este numai iubirea pământului în care te-ai născut ci, mai ales, iubirea trecutului, fără de care nu există iubire de țară.” Mihai Eminescu

În an centenar, gândul meu se îndreaptă spre Eminescu; oare nu reprezintă el esența poporului român? Îndrăznesc a răspunde cu tot sufletul că DA; ba mai mult, este un simbol al iubirii de patrie. Mihai Eminescu a iubit această țară din tot sufletul și a cântat-o în poeziile sale, oferindu-i astfel nemurirea. Astăzi, când în loc să fim mai uniți ca niciodată, noi suntem divizați în grupulețe în funcție de opiniile noastre, dar și de interesele politice, ar trebui să avem în vedere crezul naționalist eminescian: iubirea nemărginită pentru patrie, sprijinul necondiționat pe care trebuie să i-l oferim (căci dacă evoluează țara, vom evolua și noi ca popor), purtarea respectului care i se cuvine.

Cel mai important aspect pe care trebuie să îl avem în vedere este cinstirea trecutului nostru, căci dacă nu știm cine am fost, nu vom ști cine suntem, implicit cine vrem să fim. Eminescu a știut că acest lucru este necesar și deosebit de important atunci când vorbim despre identitatea noastră. Toate evenimentele și marile personaje istorice sunt prezentate de Eminescu cu un profund respect și admirație, încercând să demonstreze că avem cu ce să ne mândrim, că nu suntem un popor laș și leneș, că trebuie să învățăm de la strămoșii noștri ce înseamnă curajul și adevărata dragoste. "Românul Absolut", așa cum l-a numit Petre Țuțea, și-a iubit țara necondiționat, vorbind despre ea în toată opera sa, căutând mereu să o cinstească și să găsească rezolvări pentru cele mai grave probleme, fie ele de ordin politic, social, economic, etc. Chiar dacă încercările au fost grele și multe, Eminescu nu a renunțat niciodată la patria sa, ci din contră, acestea l-au înverșunat în lupta sa de a face cunoscut trecutul glorios pe care îl are acest neam. Unele popoare și-au inventat eroi, noi nu avem nevoie de invenții, căci ni i-a oferit Dumnezeu în carne și oase și au luptat pentru bunăstarea acestui popor. Încă din copilărie a fost pasionat de istorie și a apărut imaginea țării: fiind elev la o școală din Cernăuți, avea cu precădere profesori și colegi din Imperiul Austriac, care încercau să combată ideologiile naționaliste ale elevilor români. Deși a studiat în Viena și în Berlin nu a încetat nici o clipă să își iubească țara; se întoarce de la studii și se implică în toate activitățile culturale ale țării. Ce vreau să spun este că ar trebui să luăm exemplu de la acest mare poet și OM; viața și opera lui ar putea reprezenta o morală pentru noi: să nu ne dăm bătăuți niciodată oricât de greu ne-ar fi, să nu încetăm să luptăm pentru patria noastră, să o iubim necondiționat, mai ales acum când are cea mai mare nevoie de noi, fiii ei, să ne implicăm cât de mult putem, să nu uităm... Să nu uităm cine am fost și cine trebuie să fim!

Și astăzi, ca și în alte vremuri apuse, tinerii noștri aleargă spre o altă cultură și o îmbrățișează, fără nici o remușcare, renunțând prea ușor la tot ceea ce este românesc. Acest lucru este cauzat de lipsa de cunoaștere a trecutului nostru istoric, a valorilor românești, în fond, a lucrurilor mărețe ale acestui neam. Suntem bombardați zilnic cu aspecte negative, cu nereușite, probleme și orice altă cultură apare ca o salvare, ca o eliberare de sub jugul rușinii. Pierdem, însă, din vedere un aspect crucial: schimbarea vine din noi. V-ați gândit că poate nu se schimbă nimic deoarece nimeni nu este dispus să facă primul pas? V-aș propune, dragii mei, să facă fiecare dintre voi câte un pas mic, iar

Valori inestimabile**Valori inestimabile**

atunci când veți privi imaginea în ansamblu, veți vedea cât de mult a avansat întreg grupul. Încercați să vă cunoașteți trecutul, căci acesta ne definește mai mult decât credeți, apoi acționați în consecință; căutați să faceți mereu un bine, credeți, credeți, credeți, căci fără credință și speranță drumul este greu și sinuos. După ce aflați cine au fost părinții voștri, veți porni mult mai încrezători pe drumul vieții și veți dori să îi faceți mândri, să nu îi dezamăgiți nicicând. Cunoașterea și credința sunt cele mai importante arme ale unui om în bătălia cu timpul; nu vom ieși nicicând învingători și nici nu ne vom asemena vreodată cu alte țări, dacă tocmai noi aruncăm cu noroi în propria noastră patrie. Trebuie să credem în renașterea ei și să ne adunăm forțele pentru a realiza acest lucru; împreună suntem puternici, divizați nu putem răzbi.

„Dacă poporul român dispăre de pe fața pământului și rămâne o carte a lui Eminescu, lumea va ști cine au fost românii”. Mircea Eliade

Micii scriitori**Micii scriitori****Micii scriitori****Micii scriitori****Legenda Lacului Izvorul Muntelui**

Trăia demult, în Țara Hangului, o fată foarte frumoasă, numită Bistrița.

Era bună și harnică, spre bucuria și încântarea mamei ei și cât era ziua de lungă, trebăluia de colo-acolo, îi ajuta pe nevoiași și avea grijă și de vietățile pădurilor. O iubeau deopotrivă oamenii, animalele pădurii și păsările cerului. Seara, cânta și se întrecea cu trilurile păsărelor. Era fericită, lipsită de griji și luminoasă ca soarele dimineții. În curând, însă, chipu-i luminos avea să se întristeze. Sus, pe vârful Muntelui Ceahlău, trăia un zmeu nemilos de care se temeau toate vietățile.

Într-o zi, Zmeul a zărit-o pe frumoasa Bistrița, colindând prin văile de la poalele Ceahlăului, după frăguțe și s-a îndrăgostit de ea. A coborât ca un fulger în calea ei și a cerut-o de soție.

Fata, speriată, a refuzat pentru că știa cât este de crud și de răzbunător și, plângând, a început să fugă spre casă. În zadar au încercat să o ajute păsările și animalele pădurii, Zmeul a răpit-o, a dus-o pe Vârful Toaca și a legat-o de o stâncă, cu lanțuri grele, sperând că Bistrița se va răzgândi și va accepta să îi devină soție.

Bistrița îl ruga în fiecare zi pe Zmeu să o elibereze și plângea încontinuu de se înmuiau și pietrele de mila ei, însă Zmeul era de neclintit. Șuvoaie de lacrimi coborau de pe munte și, după o vreme, în valea cea mai frumoasă, de la poalele Ceahlăului, s-a format un lac din lacrimile Bistriței, pe care oamenii l-au numit "Lacul de lacrimi". În fiecare noapte, fata privea spre stele, dorindu-și să fie din nou liberă și strălucitoare ca ele. Atunci, zâna Noptii, înduioșată, i-a spus Bistriței că singurul mod de a o elibera, ar fi să o transforme în praf de stele. Fata a acceptat, știind că altfel nu ar fi scăpat niciodată de furia Zmeului.

Zâna Noptii a atins-o pe Bistrița cu bagheta ei magică și imediat fata s-a transformat în praf strălucitor de stele, care a căzut ușor peste apele lacului format din lacrimile sale.

Când Zmeul s-a trezit și a văzut că Bistrița a dispărut, a înnebunit de furie. Cerul s-a întunecat, tunete și fulgere au cutremurat pământul, dar fata n-a mai fost de găsit.

Când culmile Ceahlăului sunt înconjurate de fulgere e semn că Zmeul cel neînduplecat încă o mai caută și astăzi, fără să știe că ar putea-o zări licărind în undele limpezi ale lacului Izvorul Muntelui, strălucitoare și liberă, așa cum și-a dorit:

Anna Laura Pricop, Școala Hangu, clasa a V-a

Ecolul inimii

Ecolul inimii

Ecolul inimii

Ecolul inimii

Anca Bulgaru

COPILĂRIE

Soarele s-a ivit alene de după o pădure de brazi uriași ce străjuie dealurile și văile smălțuite cu mii de flori, aducând cu el parfum de cetină, de rășină și de flori de câmp. Pretutindeni flori ce s-au deschis sub razele arzătoare ale soarelui, care au uscat, în joacă, toate picăturile de rouă, ce străluceau pe frunze, ca niște diamante multicolore.

Deși ar trebui să mă bucur de atâta frumusețe, nu pot, pentru că undeva, la marginea pădurii se aude un zgomot ciudat, care păstrează același ritm: cântecul trist al ierbii și al florilor secerate de coasa bunicului. Din când în când tânguirea florilor încetează și atunci îl văd pe bunicul cum se uită cu atenție la coasă, își ridică pălăria de pe frunte și cu mișcări îndemnatice își ascute coasa, apoi se uită spre cer, căutând cu privirea un nor răzleț, care să-i aducă puțină

umbră... Nu-l găsește nicăieri, chiar dacă pune mâna streășină la ochi, apoi oftează resemnat și se apucă din nou de cosit, fredonând un cântec.

Cu mai mult timp în urmă credeam că bunicul meu e un magician, pentru că lipsea duminica de acasă, iar luni dimineața nu aveam voie să fac gălăgie sau să-l strig pentru că se odihnea. Nu înțelegeam unde dispărea și de ce se întorcea atât de obosit, dar mai ales, de unde aducea atâția bani care zornăiau... Abia așteptam să mă strige, pentru că mă așeza lângă el pe pat, unde răsturna geanta lui uimitor de frumoasă, cu unghiute de iedut pe capac, cu curele împletite și niște buzunărele mici, de unde cădeau zeci de monede, mai mari sau mai mici. După ce îl ajutam să le așeze pe dimensiuni, pe cele mai mici le primeam eu, alături de o bucată de lemn rotund și subțire, îmbrăcat cu ață în culorile curcubeului, căruia bunicul îi spunea "toiag". Bunicul era "Vornicel". Mai târziu am înțeles că nu era o misiune tocmai ușoară, când trebuia să fii mereu vesel, inventiv și să conduci un întreg alai de nuntă care să asculte de tine. Un adevărat artist care nu avea la îndemână decât "toiagul" - oferit de mireasă, care simboliza faptul că "Vornicelul" e comandantul și că toată lumea trebuie să îl asculte, versurile și strigăturile pe care le improviza pentru a-i distra pe nuntași, geanta, cusută de cel mai iscusit cojocar și fluierul pe care și-l făcuse singur și din care îmi cântă și mie uneori.

Bunicul râde rar. Tata mi-a spus că se întâmplă asta de când a venit din război, unde a fost sergent și a luptat, cu vitejie și curaj, și pe frontul din Rusia, la Cotul Donului și Stalingrad. Uneori ochii lui sunt triști și atunci știu că se gândește la zilele petrecute sub ploaia de gloanțe și de schije, în care tranșeele deveniseră pentru fiecare dintre soldații români granița dintre viață și moarte...

Cerul e senin, iar soarele se plimbă nestingherit pe albastrul intens, fără pată. Bunicul cosește mereu. În urma lui iarba cosită se transformă în brazdă, iar ca să se usuce repede, eu împrăstii în grabă, cu furca, florile tăiate odată cu firele de iarbă. Pe cele mai frumoase le adun și le ridic înspre cer. Pe fundalul de azur, mănunchiul de flori pare o pictură minunată, adusă pe pământ de îngeri neștiuți.

Știu că bunicul, muncind sub arșița soarelui, are nevoie de apă, așa că vreau să îi fac o bucurie și merg să-i aduc apă rece de la un izvor ascuns lângă un pâlc de aluni, înainte de a mă ruga el... Mă îndepărtez, mergând cu spatele. În urma bunicului brazdele de iarba cosită împletesc un model aproape egal și simetric. Izvorul e aproape de marginea pădurii. Bunicul a improvisat, din două

Ecolul inimii

Ecolul inimii

Ecolul inimii

Ecolul inimii

scândurele prinse în unghi drept un șipot, de unde apa limpede și rece ca gheața cade susurând peste pietrișul alb, care se pierde într-un lan de papură – o plantă înaltă căreia îi place apa. Fug să-i duc sticla cu apă, care aproape mi-a înghețat mâinile. Bunicul se oprește mirat, apoi zâmbește. Mă roagă

să-i torn apă în mâinile făcute căuș, ca să-și spele fața, apoi ia sticla, bea încet, fără zgomot și după ce îmi întinde sticla înapoi, face cruce, cu ochii spre cer și se apucă din nou de cosit. Ritmul coasei tăind iarba e însoțit de zeci de glasuri vesele care vin dinspre pădure. E ciripitul păsărilor, ce se aude de dimineața până seara, fără oprire, ca într-o poveste, o poveste plină de miresme de fân cosit, de verde, de pădure, de apă limpede și rece de izvor, miresme de vară, de soare, de flori și rouă.

Nu știu ce e mai frumos, aici, singură cu bunicul, pe deal, printre fragi, flori și păsări, așteptând-o pe bunica să ne aducă de mâncare: imaginea bunicului rezemat în coasă, odihnindu-se, cu ochii ațintiți în depărtare, peste dealuri, ca și cum ar fi stăpânul

acestor locuri; foșnetul pădurii la cea mai ușoară adiere de vânt; cântecul neobosit al greierilor sau gândul că în curând voi auzi glasul bunicii strigându-mă... Încă nu mă pot hotărî...

Bunica vine aproape întotdeauna mai târziu, mai are de făcut câte ceva pe lângă casă, dar o zăresc de departe, mai întâi mică de tot... Știu că e bunica, pentru că poartă mereu cămăși albe de bumbac, apoi, pe măsură ce se apropie, pe cărarea dintre flori, e așa cum o știu: mărunțică, mereu grăbită, pusă pe glume, blândă, veselă, bună, cu fața numai zâmbet, cu părul lung, albit de griji, împletit cu atenție și adunat într-un coc, la spate, acoperit cu o băsmăluță albă cu flori... Alerg înaintea ei s-o ajut. Îi iau trăistuța din față, pentru că mai are o traistă mai mare și mai grea în spate, și-i spun că mor de foame și că bunicul s-a tot uitat după ea, pe cărarea care vine dinspre sat. Zâmbește blând. Mă strâng lângă ea, pentru că mi-e dragă. Miroase a busuioc. Venim împreună, iar eu îl strig pe bunicul.

Bunica așterne repede masa (ca să n-o certe bunicul că a întârziat), pe un "ștergar" - așa îi place ei să-i spună unui prosop mare, din bumbac, alb ca neaua, cu câte trei dungii, colorate în roșu și verde, la capete. Vine și bunicul și, zâmbind, îi întinde pălăria bunicii, întrebând-o dacă nu a zărit cumva, în grădina de lângă casă, albine pregătite de roit. Bunica îi răspunde că a uitat de stupi, iar bunicul o ceartă din priviri, pentru că iubește acele ființe mici, harnice, ordonate și făuritoare de cel mai bun desert din lume – fagurii cu miere - ca pe ochii din cap, chiar dacă îl înțepă atunci când le deschide căsuțele așezate în rând, lângă vie, căsuțe de care eu mă apropii mereu cu teamă. Soarele i-a lăsat urme roșii pe față și pe mâini, care nu se duc, chiar dacă apa de izvor cu care se spală e rece. Bunica rupe repede o margaretă mare, cea mai frumoasă dintre cele din jur și o prinde la panglica pălăriei. Îi zăresc, pentru o clipă, o strălucire tainică în ochi. Râde, când bunicul ia pălăria, fără să pară surprins. Cine știe de câte ori i-a pus bunica flori la pălărie! Poate de aceea și ochii bunicului strălucesc tainic când pune floarea de la pălărie pe palma bătătorită și i-o întinde bunicii ca pe cea mai de preț bijuterie. N-am văzut o imagine mai frumoasă, un tablou minunat, plin de emoție, pe care l-am încătușat adânc în suflet. Bunica ia floarea și mi-o dă mie. Mi-o așez după ureche, fără să știu că ținusem în mână o frântură din tinerețea lor, o frântură plină de nostalgie, de amintiri, de iubire...

Ecolul inimii

Ecolul inimii

Ecolul inimii

Ecolul inimii

Facem cruce și mâncăm. Mămăliguță caldă, carne de porc cu usturoi, ouă fierte și caș proaspăt cu ceapă. Eu, hămesită, aleg bucățile cele mai mari de mușchi și de cârnați și îi mulțumesc bunicii că a adus usturoi. Bunicul râde că nu mai fac mofturi. Bunica a adus și orez cu lapte, special pentru mine. Nu mă așteptam, așa că sar să o îmbrățișez, apoi îl îmbrățișez și pe bunicul. Ochii lor zâmbesc. Cred că așa arată chipul fericirii... Ne ridicăm de la masă, făcând cruce și mulțumind Bunului Dumnezeu pentru atâtea bunătăți. Bunica strânge restul de mâncare, împătorește cu grijă ștergarul după ce îl scutură și se duce să agațe traista într-o creangă de brad, ca să n-o găsească furnicile și găzele de prin iarbă și să se cuibărească acolo.

Alerg după apă. Cea pe care o adusesem înainte să vină bunica s-a încălzit deja. În fugă, în

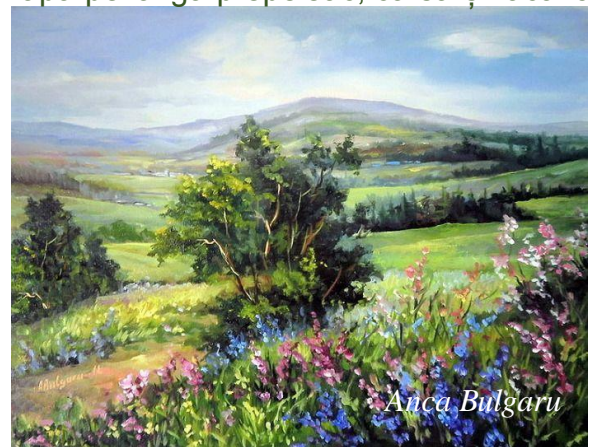

fața mea zboară zglobii doi fluturi, unul alb, cu aripi mari, sidefii, unul mai micuț, cu aripioare de culoarea cerului. M-aș prinde în jocul lor, dar n-am timp. Îmi place să cred că și lăcustele de prin iarbă ar vrea să mă joc cu ele, pentru că mereu sar înaintea mea. Mă opresc și, cu atenție, prind una în pumn. Îl deschid apoi doar un pic și mă uit curioasă. E verde, are ochii mari, picioarele din spate foarte lungi și două aripioare verzi, nu străvezii, care o ajută atunci când sare. Vrea să scape. Strâng din nou pumnul, apoi iar o studiez. Are ochii negri și... curioși sau poate speriați... Mai încolo, în iarba plină de flori, sare, cu zgomot, o altă lăcustă. O știu și mă bucur enorm că o văd... E preferata mea, nu pentru că e mică și neagră, ci pentru că aripile ei, atunci când zboară, sunt roșii și fac zgomot. E ca și cum ar îmbrăca un

frac roșu, pentru cine știe ce bal. Alerg după ea, îmi place să-i văd aripile desfăcute și încerc să mă bucur de acest mic spectacol, pentru că, în ultima vreme, aceste lăcuste speciale, sunt tot mai puține. Din acest moment plin de fascinație lipsește doar Griuț, pisoiul meu, cu care împart de fiecare dată, laptele, friptura și smântâna și care e mereu pe urmele mele, jucându-se cu fluturii, prinzându-mă de picioare sau sărind din iarba înaltă, ca să mă sperie.

Am uitat de apă. Bunica strigă să-i duc grebla, bunicul vrea apă să bată prepelecii pe lângă care vom clădi fânul uscat. Vocile lor mă smulg din visare. Dau drumul "cosașului", cum îi spune bunicul și alerg năucă, să-i ajut, să nu se supere pe mine.

Bunicul alege trei locuri, în mijlocul fânului cosit, unde bate prepelecii pe care i-a ascuțit, în timp ce noi strângem masa. Stau cu el și, din când în când, pun apă pe lângă prepeleac, ca să-și facă loc mai ușor în pământul uscat. Când terminăm, bunicul se așează pe o brazdă, sprijinindu-se într-un cot, bate în pământ "batca", un obiect ciudat și greu, din lemn și metal, pe care așează, cu grijă, coasa și cu un ciocan bate tacticos metalul, "ca să fie mai subțire și să taie mai bine", mi-a spus când l-am întrebat prima oară de ce "bate coasa". Apoi se ridică, bea apă, ascute coasa din nou, cu "arcerul" – o piatră aspră, lungă și subțire - pe care îl poartă într-un coif de metal în care pune puțină apă - "cioc" (poate pentru că seamănă cu un cioc de rață), agățat la spate, de cureaua pantalonilor, ca să nu-l încurce la cosit.

Bunica ia grebla și merge agale, împrăștiind brazda pe care o lasă în urmă coasa bunicului, mânăușă ușor, temeinic, cu drag, ca într-un ritual de purificare, ca și cum doar asta ar fi făcut o viață întreagă. Când îl ajunge din urmă, încep să vorbească, uitând de mine.

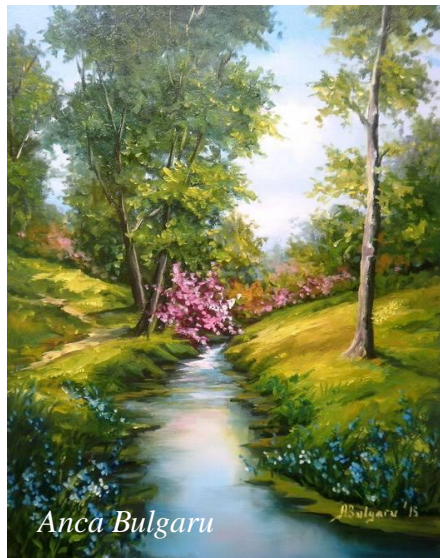
Ecolul inimii

Ecolul inimii

Ecolul inimii

Ecolul inimii

Cobor, în fugă, cu brațele eschise ca și cum aş zbura, la marginea pădurii unde am zărit când am venit, de dimineață, cu bunicul, fragi. Îi găsesc, sunt mici, roșii, foarte aromați și abia se zăresc printre frunze. Pământul pe care calc e acoperit de un strat gros și pufos de mușchi, sub care abia dacă se văd bureții gata să iasă din ascunziș, la lumină. Sunt hribi albi – știu de la bunicul. Îi strâng în grabă și mă uit cu atenție în jur, poate mai găsesc, să fac o bucurie bunicilor. Am găsit și râșcovi – preferații bunicului, pentru că, după ce îi spală, îi pune pe plita fierbinte, pune sare peste ei și când

sunt aproape gata îi umple cu brânză... Aud un greier și încerc să-l găsesc. Îl zăresc repede. A ieșit la soare. Greierii sunt niște insecte fascinante, ca și albinele, cărăbușii verzi și libelulele. Îl urmăresc de departe. Cântă, încălzindu-se la soare. E aproape de casă, dar chiar dacă se ascunde, bunicul m-a învățat cum să-l fac să iasă afară, folosind un pai, ca să nu-l rănesc. Nu m-a zărit încă, așa că își vede liniștit de cântat. E atât e drăgălaș... Întotdeauna mi-au plăcut greierii, cărăbușii verzi, bondarii și albinuțele.

Dintr-o dată îl aud pe bunicul strigându-mă. Cine știe cât timp am tot urmărit eu greierașul. Bunicul a găsit fragi. De asta m-a strigat. Bunica a făcut coif dintr-o frunză de potbal și a adunat mai mulți, pentru mine. Le arăt hribii și râșcovii pe care i-am adus, cu tot cu pământ și mușchi, înveliți în hăinuța de pe mine. Bunica îi ia cu grijă, mă strânge în brațe și îmi întinde fragii. Îi împart cu ei, pentru că eu am timp să adun alții, cu tot cu codițe, să îi fac buchețele și să le duc acasă, pentru părinții mei.

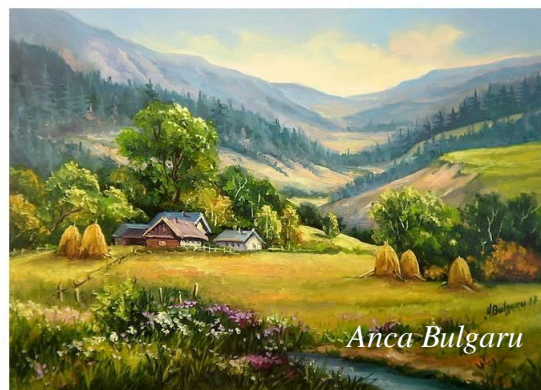
A fost o zi foarte călduroasă, așa că iarba pe care bunicul a cosit-o până la prânz s-a uscat și, de teamă să nu o plouă peste noapte, bunicul hotărăște să o adunăm în prepeleci. Bunica e tare harnică. Adună foarte repede fânul grămadă, cu grebla, bunicul ia furca și așază fânul pe prepeleac, iar eu adun "urmele", adică cele câteva paie și frunze care rămân de grebla bunicii. Aproape am terminat.

După o zi în care și-a făcut de cap, soarele a obosit și se pregătește de culcare. Înserarea își întinde încet cortina peste dealuri, iar noi coborâm către casă. Eu înainte, cu trăistuța în spate și cu buzunarele sufletului pline de vară, de soare, de fericire... Din când în când mă întorc și îi aștept pe bunici cu brațele deschise, ca și cum aş vrea să strâng la piept și în inimă, pentru totdeauna, acel moment în care bunicii mei coboară împreună, prin iarba mare, purtând cu ei arome de fân cosit, de pădure, de flori...

Bunicul se uită blând, așa cum numai ochii lui dragi știu să se uite și râde, râde cu ochii și cu toată fața, așa cum se întâmplă atunci când aduce dintr-un dulap sculptat cu frunze de vie și struguri, o lădiță de lemn veche, încrustată cu frunze de trifoi cu patru foi, unde își ține "comorile" (livretul militar, decorația "Crucea Comemorativă al celui de-Al II-lea Război Mondial", insigna pe care scrie "Veteran de război", portmoneul și câteva documente) de unde îmi întinde câte un ban de hârtie, mare de culoare albastră, iar eu sar fericită într-un picior și țopâi până acasă, cu banii fluturând...

Lângă ei, lângă bunicii mei dragi, copilăria mea are culoarea florilor de câmp, a curcubeului care răsare peste dealuri atunci când plouă cu soare, are miros de fân cosit și de pâine caldă învelită în "ștergar", are vocea bunicilor mei și gustul fragilor și a zmeurei și iz de poveste fără sfârșit.

LILIANA PÎNTEA

Echipa de dansatori Hangu - 1954

